

Andrej Slivka

Studený náhrobný kameň, z ktorého vyčítame, že tu odpočíva Andrej Slivka, narodený 15.2.1924, ktorý zomrel 16.7.1947, nám nevie viac povedať o človeku, spočívajúcom v hrobe.

70. výročie jeho smrti je však príležitosťou, aby sme sa zamysleli nad jeho životom a smrťou. Staršej generácii tieto súvislosti dejín pripomenuli a mladších oboznámili s udalosťami spred 70- tich a viac rokov, ktoré sa Andreja Slivku dotkli tým najkrutejším spôsobom.

Andrej pred 70 -timi rokmi patril k šťastným mladým ľuďom, ktorí prežili ťažké medzivojnové obdobie, poznačené svetovou hospodárskou krízou, ktorí prežili útrapy druhej svetovej vojny a od 8. mája 1945 s mládežníckym entuziazmom a perspektívou krajšej budúcnosti snívali svoj sen o ďalšom živote.

Zaiste si aj Andrej Slivka predstavoval svoje ďalšie žitie v pokojnejšom období, ako bolo predchádzajúce, vojnové.

Andrej sa narodil 15. februára 1924 vo vtedajších Slovenských Raslaviciach rodičom otcovi Andrejovi a matke Anne rodenej Saganovej. Narodil sa v „železničiarскеj rodine“. Jeho otec bol železničiar – sprievodca vlakov a matka predávala lístky na vlak. Rodina bývala v železničiarских strážnych domkoch, takzvaných „vachtárňach“ v Slovenských Raslaviciach, Nižnej Šebastovej a v Tulčíku. Medzitým krátku dobu bývali aj v Solivare. Do strážneho domku v Tulčíku sa rodina presťahovala v roku 1930 a neskôr v roku 1940 kúpila rodinný dom, ktorý stal na pozemku, kde dnes býva rodina Sučkových.

Andrej od roku 1930 v Tulčíku prežíval svoje detstvo. Tu vychodil 6 tried obecnej školy. Ďalej študoval v Prešove, kde ukončil 4 triedy gymnázia a 4 triedy obchodnej akadémie. Štúdiá ukončil maturitnou skúškou v roku 1944. Po maturite sa zamestnal v banke (presný názov sa nevie) v Michalovciach.

Pred príchodom frontu v jeseni 1944 bola banka aj so všetkými zamestnancami evakuovaná do Trenčína. Tam si našiel vážnu známosť, s ktorou sa zasnúbil ešte pred odchodom na prezenčnú službu. Po jeho smrti sa snúbenica s odstupom času vydala a dnes žije v penzióne v senickom okrese.

Odvodu sa Andrej zúčastnil 13. apríla 1946, kde bol odvedený na vykonanie 24 mesačnej prezenčnej služby. Na túto nastúpil 1. októbra 1946 do Brna. V dobe od 14. októbra 1946 do 24.5.1947 absolvoval výcvik dôstojníka v zálohe a úspešne vykonal záverečnú skúšku na dôstojníka pechoty v zálohe. Počas služby bol povýšený 1.2.1947 do hodnosti slobodníka ašpiranta a 30.6.1947 do hodnosti desiatnika ašpiranta. Od 21.6.1947 sa zúčastnil bojových akcií proti bandám Ukrajinskej povstaleckej armády – banderovcom zaradený vo vojenskom útvar Rys 2. Jeho útvár bojoval proti sotni Ukrajinskej povstaleckej armády, vedenej Vladimírom SZCYGIELSKIM, pseudonymom BURLAK. Dňa 16. júla 1947, banderovci, príslušníci Burlakovej sotne a samotný Burlak, odpočívali severne od Nižného Medzeva na vrchu Birken Hiebel, kde na nich nečakane narazila skupina vojakov, ktorej členom bol aj Andrej Slivka. Došlo k prestrelke, pri ktorej bol zastrelený Andrej Slivka a práporčík ZNB Jozef Dohnal. Zranený bol čatár ašpirant Vladimír Baran a práporčík Vojtech Šikla. Na strane banderovcov padol Chytruň a ďalší bol ťažko ranený do hlavy.

Takto vyhasol mladý život obyvateľa našej obce, ktorý bol 19. júla 1947 pochovaný na tunajšom cintoríne. Po svojej smrti bol Andrej Slivka in memoriam povýšený do hodnosti podporučík.

Prezident Československej republiky mu ako účastníkovi národného boja za oslobodenie udelil dňa 26. januára 1948 za uznanie bojových zásluh, ktoré získal v boji za oslobodenie Republiky Československej, Československý vojnový kríž 1939 in memoriam.

Svoj výkaz o prospechu zo Školy na dôstojníkov pechoty v zálohe si už Andrej nikdy neprečítal. Nedožvedel sa, že pri záverečnej skúške bol z jednotlivých predmetov hodnotený výborne a veľmi dobre, že v slovnom hodnotení bol hodnotený ako živý, temperamentný, chápaný, vytrvalý, rýchly, rázny, neúnavný, odvážny, úplne spoľahlivý.

Nedožil sa svojho ďalšieho stretnutia s rodinou. Poslednýkrát sa stretol so svojimi rodičmi v dňoch 3. až 7. apríla 1947, keď bol doma na dovolenke. Jeho otec bol v tom čase už invalidom, pretože následkom ťažkého úrazu na Bardejovskej železničnej stanici mu amputovali v roku 1939 obidve nohy. Svoj ďalší život až do 29. septembra 1977, kedy zomrel v Senici, prežil na invalidnom vozíku. Matka Andreja zomrela 6. apríla 1955. Obidvaja Andrejovi rodičia sú pochovaní na cintoríne v Tulčíku.

Andrej mal staršieho brata Jána, narodeného v roku 1920, ktorý zomrel v roku 1982 vo Vranove nad Topľou, mladšiu sestru Justínu, narodenú v roku 1926, ktorá zomrela, keď bola malá a mladšieho brata Ferdinanda, narodeného v roku 1928, ktorý zomrel v roku 1983 v Senici. Jeho manželka Mária pôsobila v Tulčíku ako učiteľka od roku 1950 do roku 1965, kedy sa odsťahovali do Senice. Týmto sa priezvisko Slivka (ová) z Tulčíka vytratilo.

Meno a priezvisko Andreja Slivku, vytesané na studenom náhrobnom kameni, nech zostane navždy vryté do srdca žijúcich pamätníkov doby vojnových a povojnových rokov, súčasnej aj ďalších generácií Tulčičanov.

Podľa materiálov Vojenského archívu Trnava,
knihy Banderovci a spomienok Márie Slivkovej
spracoval Jozef Frimer.

Banderovci – kto boli a čo robili na území Československa po 2. svetovej vojne

Problematika podmienok vzniku nacionalizmu na území dnešného juhovýchodného Poľska a západnej Ukrajiny a s ním súvisiacich politických hnutí je aj po viac ako 70-tich rokoch témou, ktorou sa stále zaoberajú historici jednotlivých krajín nielen Európy, ale aj zo zámoria. Je to téma veľmi rozsiahla, sčasti týkajúca sa aj Slovenska. V jednom článku nie je možné podať komplexnú informáciu o tejto dobe. Z toho dôvodu v krátkosti poukazujem najmä na udalosti vzťahujúce sa na Slovensko, resp. východné Slovensko a tým aj súvisiace okolnosti, za ktorých padol občan Tulčíka, Andrej Slivka.

Stepan Andrijovič Bandera sa narodil 1. januára 1909 ako 2. dieťa z ôsmich v obci Staryj Ugryniv v Haliči, ktorá vtedy bola súčasťou Rakúsko – Uhorska. Jeho otec bol gréckokatolícky kňaz. Územie obývané Ukrajincami bolo až do konca 18. storočia rozdelené medzi Rusko, Poľsko a Rakúsko-Uhorsko. Po 1. svetovej vojne oblasť, v ktorej sa narodil a vyrastal Bandera, pripadla Poľsku. V tomto období bolo zo strany Ukrajincov niekoľko pokusov založiť samostatný štát. V novembri 1918 vznikla Západoukrajinská ľudová republika, ktorej poslancom sa stal otec Stepana Bandery. V máji 1919 však poľské vojsko obsadilo túto republiku. Stepan Bandera pre vojnové udalosti do obecnej školy nechodil. V rokoch 1919 až 1927 študoval na ukrajinskom gymnáziu v meste Stryj. Cez prázdniny chodil k otcovi do Ugryniva, vzdialeného 80 kilometrov. Matka mu zomrela v roku 1922 na tuberkulózu hrtanu. Po maturite mal už vybavené štúdium v Československu na poděbradskej Ukrajinskej hospodárskej akadémii. Poľské úrady mu však odmietli vydať cestovný pas a preto v roku 1928 začal študovať na Polytechnickej univerzite v Ľvove – odbor agronómia. Štúdium ukončil, ale štátnu skúšku nevykonával, pretože bol odsúdený a uväznený za politickú činnosť.

V roku 1920 vznikla v Prahe Ukrajinská vojenská organizácia (UVO). Jej vedenie sa neskôr presunulo do Berlína. Činnosť UVO sa zameriavala najmä na územie západnej Ukrajiny, ktoré bolo vtedy súčasťou Poľska. Bandera sa už ako gymnazista stal členom UVO, ktorá vyvíjala činnosť zameranú proti Rusom, Poliakom a Židom na západnej Ukrajine. Vo Viedni v roku 1929 vznikla organizácia ukrajinských nacionalistov(OUN), t. j. politická organizácia, ktorej vojenskou zložkou mala byť UVO. Toto sa aj neskôr uskutočnilo na pražskej zlučovacej konferencii. Bandera sa stal ihneď v roku 1929 členom OUN, bol delegátom jej prvej konferencie v stryjskom okrese a v krátkej dobe sa stal zemským veliteľom UVO a zemským vodcom OUN Západnej Ukrajiny. Vo svojej práci sa zameriaval na bojovú činnosť proti Poľsku formou politických vražd, sabotáží a ničenia poľského majetku. V roku 1934 bol zatknutý a v roku 1936 odsúdený na trest smrti za atentát na poľského ministra vnútra Branislava Pierockého. Rozsudok mu bol neskôr zmenený na doživotné väzenie. Bandera sa nezastavil v svojej zločinnosti ani pred vlastnými Ukrajincami. V roku 1934 rozkázal zavraždiť riaditeľa ukrajinského gymnázia v Ľvove Babija. Ľvovským súdom bol odsúdený k sedemnásobnému doživotnému väzeniu. V dobe vypuknutia 2. svetovej vojny bol vo väzení v Breste nad Bugom. Pri evakuácii mesta pred blížiacim sa frontom ušiel z väzenia. Pešky i vlakom sa vydal do Krakova, sídla generálneho gubernátora Hansa Franka, ktorý spravoval obsadené Poľsko. V Krakove sa utáborili ukrajinskí nacionalisti. Bandera po príchode sa oboznámil so situáciou, vyvodil závery a po 14-tich dňoch odcestoval na Slovensko do Piešťan, kde si liečil reumu. V tomto období vodcom OUN bol Andrej Melnik. Bandera postupnými intrigami sa na jar v roku 1941 stal vodcom OUN, ktorá si na valnom zhromaždení v Krakove stanovila úlohu „ vytvoriť buržoázny ukrajinský štát“, rozprestierajúci a od Nového Targu, Lublinu a Bialystoku k Volge a Kaukazu. OUN svoju činnosť vyvíjala s vedomím a pod kontrolou Nemecka, ktoré ju aj finančné a materiálne podporovalo. Pred útokom na Sovietsky zväz na žiadosť Banderu Nemecko v apríli 1941 v Krakove začalo formovať prápor Ukrajincov Nachtigall a Rolland. Každý z práporov mal vytýčenú trasu postupu pri napadnutí Sovietskeho zväzu. Nachtigall na Ľvov a Rolland na Kyjev. Z práporov vznikol neskôr ukrajinský pluk, ktorý bol súčasťou zvláštnej divízie abveru (rozvedky Nemecka) Brandenburg 800.

Bandera považoval tieto prápory (najmä Nachtigall) za kádrovú jednotku budúcej armády. Týždeň po útoku na Sovietsky zväz sa Nemci dostali na okraj Ľvova. Do mesta 30. júna 1941 však ako prvých pustili príslušníkov práporu Nachtigall. Títo dôsledne napĺňali svoje heslo „Poliakov, Židov a komunistov nič bez ľútosti ! Nemaj zľutovanie s nepriateľom ukrajinskej národnej revolúcie!“ Poliakov, Židov, Rusov, komunistov strieľali na mieste alebo v na to určených priestoroch. Na hlavnej triede nebolo pouličnej lampy, na ktorej by neviseli telá obesných. Celkové obete boli počítané na tisícky. Večer o ôsmej hodine banderovci vyhlásili v Ľvove obnovenie Ukrajinského štátu. Ukrajinský štát praktický existoval iba 11 dní. Banderu Nemci zadržali v Krakove už 3. júla a ostatných členov vlády 11. júla v Ľvove. Hlavným dôvodom, prečo Nemci nestrpeli existenciu Ukrajinského štátu, je skutočnosť, že mali iné plány o existencii, resp. neexistencii slovanských národov v nimi porobenej Európe.

12. septembra 1941 bol Bandera prevezený do koncentračného tábora Sachsenhausen, kde bol v relatívnom pohodlí. Mal poruke rádio, telefón, knižnicu, noviny a dobrú stravu. Organizačné štruktúry banderovcov po zatknutí Banderu na Ukrajine sa podarilo udržať a sú indicie, že Bandera mal na nich vplyv aj zo Sachsenhausenu. V roku 1942 Nemci na obsadenom území voči Ukrajincom uplatňovali tvrdý teror. Obyvateľstvo utiekalo do lesov a začalo živelne vytvárať samozvané atamanské oddiely. Tieto oddiely znepokojovali banderovcov. V obave, že oddiely získajú vplyv v oblasti, rozhodli sa banderovci organizovať vo Volyni (oblasť západnej Ukrajiny) vlastné ozbrojené sily. Prvý ozbrojený oddiel bol založený plk. Sidorom 14. októbra 1942. Aby získalo vedenie OUN kontrolu nad rôznymi samozvanými oddielmi, zjednotilo ich s banderovskými oddielmi a začalo používať jednotný názov Ukrajinská povstalecká armáda (UPA). Za jediný cieľ UPA stanovila celonárodné povstanie proti Sovietskemu zväzu a Poľsku. Začiatkom roka 1943 UPA mala už 40 000 ozbrojencov. Nemci pravdepodobne na základe pre nich nepriaznivej situácie na východnom fronte, ktorý už v septembri roku 1944 bol na území dnešného Poľska, Maďarska a Rumunska, dňa 25. septembra 1944 prepustili Banderu a ďalších 300 členov OUN zo Sachsenhausenu. Dva mesiace predtým predstavitelia väčšiny nacionalistických organizácií Ukrajiny sa zjednotili a prijali platformu ozbrojeného boja proti Sovietskemu zväzu, Poľsku, Nemecku a Československu. V dobe prepustenia Banderu už na Slovensku pri potlačení SNP operovala SS Divízia Galizien, z ktorej 16 tisícového počtu mužov značnú časť tvorili banderovci a Ukrajinci. Po prechode frontu cez Ukrajinu, oddiely UPA - banderovci, zostávali v tyle a partizánskym spôsobom bojovali proti Červenej armáde, ktorá kontrolovala celé územie Ukrajiny. Po skončení vojny sa väčšina jednotiek UPA premiestnila do juhovýchodného Poľska, kde žila silná ukrajinská menšina. Tu UPA rozpútala partizánsku vojnu proti poľskej štátnej moci. V období rokov 1945 až 1947 banderovci prechádzali z Poľska na územie Slovenska v jeho severnej a severovýchodnej časti. Ich pohyb, rabovanie a vraždenie civilného obyvateľstva na území východného a severného Slovenska bol v dvoch vlnách. Prvá bola v období od augusta 1945 do jarných mesiacov roku 1946. Druhá vlna trvala od júna 1947 do novembra 1947. V týchto obdobiach na uvedenom území operovali viaceré skupiny o počte 100 až 500 mužov a celkový stav banderovcov dosahoval až niekoľko tisíc mužov. Potvrdzujú to údaje uvedené v knihe Banderovci, kde je zdokumentované, že napr. :

- 5.8.1945 200 banderovcov vtrhlo do obce Veľká Poľana
- 23.8.1945 200 banderovcov pri obci Suchá
- 25.8.1945 200 banderovcov obsadilo obec Staškovce
- v noci z 26. na 27.8.1945 obsadili obec Brusnica
- 4. 9. 1945 do obce Oreské o 20. hodine vstúpila 100 členná skupina, rozišli sa po domoch a žiadali potraviny. Keď ich dostali, o 23. hodine odišli do lesa. To isté sa udialo 6.9.1945 skoro ráno v obci Klokočov. Pri všetkých prepadoch obcí sa spravidla predstavovali ako partizáni, ktorí bojujú za oslobodenie Ukrajiny. Všade pri rabovaní brali potraviny, tabak, šatstvo a peniaze. V ojedinelých

prípadoch napr. v Klokočove platili ruskými červoncami. Celkový stav banderovcov k 27.9.1945 na území Slovenska predstavoval asi 6 tisíc mužov. V blízkosti Prešova ich bolo napr. :

- pri Hermanovciach asi 500
- pri Dubníku- Červenici -Drienove - Petrovanoch asi 300
- pri Zlatníku asi 350
- v pohorí Čergova asi 400.

Pri prepadoch obcí skupiny banderovcov surovo vraždili najmä Židov a členov komunistickej strany.

Najznámejšie a zdokumentované sú vraždy :

- Michala Potomy z obce Breznica, ktorý 27.8.1945 odišiel navštíviť rodičov do susednej Brusnice. V noci obec obsadili banderovci, pri kontrole u neho našli legitimáciu komunistickej strany, zajali ho a odviekli. Následne v lese bolo nájdené jeho úplne nahé telo, samá modrina, so šnúrou okolo krku, do ktorej bol vložený konár. Banderovci uť a hovaním šnúry ho barbarsky zaškrtili,
- desiatich Židov (4 mužov, 6 žien) v Kolbasove, ktorých zavraždili 7.12.1945 v dome Salamona Rotha, jedného z obetí. Masaker prežilo len pološialené dievčatko schované pod perinami pod posteľou. Muži ležali zastrelení pri stole a znásilnené ženy v posteli. Najmladšia z obetí mala 17 rokov a najstarší 43 rokov. Všetko, čo sa dalo, vrahovia odviezli z domu na konských saniach,
- štyroch Židov zavraždili 7.12.1945 v Uliči (dvaja muži, dve ženy), ktorým nariadili umyť sa, obliecť sa a pomodliť sa. Potom ich zastrelili strelou do hlavy,
- dvoch občanov zavraždili 25.11.1945 v Novej Sedlici. Michala Kireša, ktorý býval v budove školy aj s rodinou, zastrelil na dvore a Ivana Šiškina doma. To vykonali pred očami ich detí a manželiek. Proti banderovcom československá vláda nasadila príslušníkov bezpečnosti a neskôr aj armádu. Boj proti nim bol náročný, pretože banderovci pôsobili v horskom teréne, prepady obcí vykonávali zásadne v noci, prechádzali hranice do Poľska aj na Ukrajinu a boju so zložkami bezpečnosti a armády sa vyhýbali. K tomu ešte mali svojich informátorov na území, kde pôsobili. Na jar v roku 1946 jednotky bojujúce proti banderovcom boli reorganizované. V okresoch východného Slovenska bola od 16.4. do 28.4.1946 vykonaná tzv. „Očist'ovacia vojenská akcia“. Jej výsledkom bolo, že od banderovcov boli už 24. apríla očistené okresy Sabinov, Bardejov, Prešov a Giraltovce. Týmto sa skončila 1. vlna vpádov banderovcov na územie Slovenska.

Banderovci ustúpili na územie Poľska, kde mali oporu v tam žijúcom ukrajinskom obyvateľstve pozdĺž hranice od Nového Targu až po ukrajinskú hranicu. Násilie banderovcov proti poľskému obyvateľstvu a poľskej armáde sa stupňovalo. 27.3.1947 prepadli neďaleko Baligrodu kolónu námestníka ministra obrany Karola Swierczewského, ktorý v boji padol. Táto udalosť bola podnetom na spustenie operácie poľskej armády pod označením Visla. V rámci nej bolo presídľované ukrajinské obyvateľstvo na západ a severozápad Poľska do priestoru, z ktorého boli vysídlení nemeckí obyvatelia.. Týmto banderovci prišli o zdroj zásobovania ako aj informácií o pohybe poľskej armády. Súčasne bola začatá vojenská operácia proti banderovcom. Za tejto situácie, keď jednotlivé sotne banderovcov začali mať veľké straty a nemohli udržať svoje pozície v Poľsku podľa rozhodnutia centrály OUN, sídliacej v Nemecku, sa sotne Chromenka, Brodyča a Burlaka mali presunúť cez Československo do Rakúska resp. Nemecka.

Sotňa bola vojenská jednotka s pevnou organizačnou štruktúrou s počtom 120 až 180 mužov. Každý banderovec mal prezývku, pseudonym, pod ktorým vystupoval. Príslušníci sotne sa oslovovali len prezývkou a svoje pravé priezviska a mená nepoznali. Velitelia sotni dostali pokyny, aby pri prechode územím

Československa vystupovali korektne a nezanechávali za sebou zlú povesť. Brodyč, ktorý bol veľmi krutý, prešiel 19.6.1947 so sotňou na územie Slovenska v priestore Starej Ľubovne a 21.6.1947 zajaľ troch príslušníkov finančnej stráže pri Litmanovej a dvoch z nich zabil. Jednému sa podarila ujsť. Sotňa sa po tuhých bojoch a stratách vrátila na územie Poľska. Neskôr jedna čata sotne vstúpila na územie Československa v priestore Jablunkova. Burlak so svojou sotňou prekročil hranice s Poľskom dňa 21.6.1947 nad obcou Parihuzovce, prepadol stanicu ZNB, zobral zbrane, strelivo, vyraboval obchod ako aj obyvateľov obce. Burlak ďalej postupoval cez Pčoline, Pichne, Dedačov, Dobru nad Ondavou a 3.júla dorazil do Kvakoviec. Vo všetkých obciach, kam vstúpili, rabovali a brali najmä potraviny, domáce zvieratá, cigarety a nápoje. 5. júla dorazili do Zlatného, ale obec obišli, pretože v nej boli vojaci a bezpečnosť. Následne prešli cez Zlatú Baňu, kde boli zasiahnutí paľbou z väčšej vzdialenosti. Pri ďalšom presune pri Petrovanoch bola na nich spustená paľba. Priestor Ruských Peklian dosiahli 9. júla, a po krátkom oddychu postupovali cez Kysak až do Zlatej Idky. Burlak „líška“ mal prepracovanú taktiku.

Opakovane sa vracal na jedno miesto a tým miatol stíhacie oddiely, ktoré ho prenasledovali. Jeho strelci postupovali v zástupoch bosí, s topánkami v ruke, stopa v stope a prenasledovatelia sa viackrát domnievali, že pred nimi kráčali traja alebo štyria ľudia. V skutočnosti ich bolo 90, toľko zostalo v Burlakovej sotni, keď prechádzal cez východné Slovensko. Takýmto lišiackym spôsobom presunu sa Burlak bez väčších strát dostal za krátku dobu k Zlatej Idke, ktorá bola bohatou obcou. Vyraboval v nej všetky obchody, okradol 38 občanov, zásobil sa na dva týždne a presunul sa do lesa pri Nižnom Medzeve. Tu 16.7.1947 odpočíval, kde na neho nečakane narazila skupina vojakov. Pri prestrelke, v ktorej prví vystrelili Burlakovi muži, bol zastrelený desiatnik ašpirant Andrej Slivka. Od tohto okamihu bol Burlak stále prenasledovaný vojakmi Československej armády a ZNB, až po Strečiansku úžinu na Váhu. Bola to cesta sprevádzaná množstvom bojových stretnutí, zranených aj mŕtvych na jednej aj druhej strane. Najtragickejší bol boj na Ľupčianskej Magure dňa 5.8.1947, po ktorom zostalo na bojisku 6 mŕtvych ašpirantov a traja ťažko ranení, ktorých Burlak nechal vyzliecť a nechal ich na bojisku cez noc až do rána. Keď zistil, že jeho sotňa je obkľúčená v Malej Fatre, rozdelil ju 16.8.1947 na sedem menších skupín, ktoré by sa mohli lepšie vyšmyknúť z obkľúčenia. Burlak, uvedomujúc si svoju bezvýchodiskovú situáciu, sa 3.9.1947 vzdal do zajatia na samote Jánošíkovo.

Zničenie banderovcov si vyžiadalo životy 39 príslušníkov armády a bezpečnosti. Ranených bolo 26. Celkove straty vrátane strát mimo bojovej činnosti predstavovali 149 mužov.

Aké boli osudy banderovcov ?

Stepan Bandera žil v Mníchove. Riadil činnosť emigrantskej OUN a UPA na Ukrajine a v Poľsku. 15.10.1959 ho našli zavraždeného na schodoch domu, kde žil.

Roman Hrobosky alias Brodyč bol zadržaný v Čechách a vydaný Poľsku. V roku 1949 ho odsúdili na trest smrti.

Michal Duda alias Chromenko sa dostal do západného Nemecka a slúžil v rozviedke NATO.

Vladimír Szczygielský alias Burlak bol vydaný do Poľska. Obžaloba ho vinila z vražd, vrátane žien a detí a vypálenia 35 dedín. Bol odsúdený na trest smrti. Rozsudok bol vykonaný 7. 4. 1949.

Podľa knihy Banderovci
spracoval Jozef Frimer

PRESIDENT
REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ

UDĚLIL

V UZNÁNÍ BOJOVÝCH ZÁSLUH, KTERÉ ZÍSKAL V BOJI
ZA OSVOBOZENÍ REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ

DES. ASP. ANDREJ S L I V K A

účastník národního boje za osvobození

ČESKOSLOVENSKÝ VÁLEČNÝ KŘÍŽ 1939

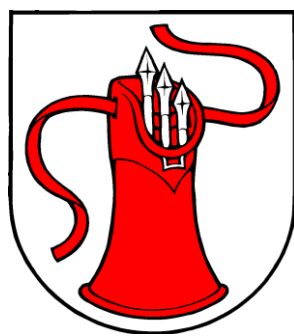
IN MEMORIAM

V PRAZE DNE 26. ledna 1948

Číslo mramoty: 44.005

Tiskárna MVO Praha - 45.896

POZVÁNKA

Obec Tulčík, Oblastný výbor Slovenského zväzu protifašistických bojovníkov v Prešove
a Oblastná rada Klubu Českého pohraničia východné Slovensko

Vás pozývajú

na pietnu spomienku

pri príležitosti 70. výročia smrti podporučíka **Andreja Slivku**, padlého v boji proti
banderovcom, ktorá sa uskutoční dňa **29. júna 2017** na cintoríne v Tulčíku.

Stretnutie účastníkov bude o **9.15 hod.** v kultúrnom dome.

Za organizátorov pietnej spomienky
Ing. Janka Šoltésová v. r.
starostka obce

Vážení občania, aj Vy môžete prispieť do Tulčických šípov svojimi príspevkami /názory, pripomienky,
návrhy.../ vzťahujúcimi sa k životu v našej obci, prostredníctvom emailu na adresu sipy@tulcik.sk

Redakčná rada: Anna Lipková, Božena Horvátová, Jozef Frimer, Monika Dragoňová, Marek Kováč, Janka Šoltésová.
Za obsah jednotlivých príspevkov zodpovedajú ich autori. Neprešlo jazykovou úpravou. Náklad 350 ks. email: obec@tulcik.sk, sipy@tulcik.sk